

Madvig: Jeg ønsker ikke at stemme for disse Endringsforslag, uden at udtale en Paaskjønneelse af den loyale og resolute Maade, hvorpaa denne Sag er tagen af den svenske Regjering og den svenske Rigsdag.

Fischer: Jeg skal ganske slutte mig til, hvad der er udtalt af andre ærede Medlemmer, at jeg anser det for ønskeligt, at vi vedtage de foreliggende Endringsforslag. Det er en af de Ulemper, som Naabe ved at være en lille Stat, at, naar man har et særegent Myntsystem, faar det et meget begrændset Omraade, og paasfører Tab paa mange Maader og Uleilighed paa mange Maader. Naar da ikke det kan naas, som Mange have længtes efter, at man skulde komme til et almindeligt Myntsystem, eller i det Mindste til at samle sig i større Grupper, saa er det jo rigtigt, at man tænker paa at gjøre, hvad der i den Henseende kan gjøres. Et Forslag i den Retning forelaa jo, og var vel forberedet, Forslaget om Sammenslutning imellem de tre nordiske Riger. Naar nu imidlertid de hære norske Normænd ikke have fundet Anledning til at gaa ind paa Konventionen, saa skjønner jeg dog ikke, at det bør være en Hindring for at afslutte den Overenskomst, hvorom der nu er Tale, paa det Omraade, der nu for Diebliffet kan opnaas. Danmarks Forbindelse med Sverige er langt mere livlig og af større Betydning end med Norge, og vi ville ved at vedtage Konventionen, forsaavidt der nu kan være Spørgsmaal derom, opnaa det Væsentlige af de Fordele, som kunde opnaas ved hele Konventionen. Det er jo imidlertid kun Konventionen, der er forkastet af det norske Storthing, medens der — jeg holder mig her til Avisefterretninger, thi jeg har ingen anden kilde at se af — endnu kan være Mulighed for, at det norske Storthing vil vedtage Myntloven, der i det norske Storthing kommer bag efter Konventionen, ligesom den her i Rigsdagen er gaaet Side om Side med denne. Jeg forstaar ikke ret, hvilken Stilling, der vil fremkomme, hvis det norske Storthing nu vedtager, hvad vi kalde Myntloven — den fører formodentlig det samme eller et lignende Navn der. Myntkonventionen var jo Betingelsen for, at de enkelte Myntlove fik en Virksomhed, der udstrakte sig til alle de tre nordiske Riger. Virkningen af Konventionens Forkastelse maa vel være den, at Storthingets Beslutning med Hensyn til Myntloven ikke kan gaa videre end til Norge; vedtager man altsaa Myntloven bagefter, saa kan jeg ikke se, at Sagen kan blive anderledes, end at man vil komme til i Norge at faae et Myntsystem, der ganske svarer til det, som Danmark og Sverige i Forening besluttede at indføre, men uden at det staar i nogen Forbindelse med det sidnævnte. Det vil være en meget besynderlig Stilling. Tilbøieligheden til at holde Noget for sig selv, vil her

have leveret noget i høieste Grad Mærkeligt. Det vilde være mig hjært, om den ærede Minister vilde oplyse, hvorledes han ser Sagen, og hvad Følgen vil blive, hvis det norske Storthing vedtager Myntloven, efterat nu Konventionen er forkastet.

Finantsministeren: Det ærede Medlem vil ikke forlange, at jeg som Minister skal indlade mig paa Detaillerne i de norske Forhold. Svad jeg vil sige om Sagen, siger jeg mere som Landsthingsmand, og skjøndt jeg tror at kjende Forholdene temmelig nøie, vil jeg dog ikke væsentlig tytte Andet, end hvad det ærede Medlem maatte kunne sige sig selv. Jeg kan paa ingen Maade tro paa Muligheden af, at den norske Lovgivningsmagt skulde vedtage en Myntlov, som i Et og Alt vilde stemme med den Myntlov, som vilde have været den naturlige Følge af Myntkonventionen. Jeg vil ikke nærmere gaa ind paa Enkelthederne. Jeg veed nok, at der har været gjort den Betragtning gjældende i det norske Storthing, at man overhovedet ikke gjennem Konventioner skulde binde Lovgivningsmagten paa dette Omraade; hvis altsaa Konventionen blot var falben af denne rent formelle Grund, saa var der jo en formel Mulighed for det Tankeexperiment, som det ærede Medlem har opstillet; men det er min fulde Overbevisning, at det ikke har været det afgjørende Hensyn. En saadan Frygt for at miste sin Frihed er i Virkeligheden den største Ufrihed, som kan tænkes; noget Saadant kan vel opstilles som Argument i en Forhandling eller i et Foredrag, men det er ikke det, der er det Afgjørende for et Flertal i en lovgivende Forsamling. Jeg tør altsaa anse det som givet, at en Lov, som i alle Enkeltheder svarer til den Lov, der vilde være en Følge af Konventionen, vil ikke blive vedtagen af den norske Lovgivningsmagt. Derimod anser jeg det ikke for rigtigt og passende at udtale mig om, hvad der muligvis kan blive vedtaget i Norge; jeg tvivler om, at nogen Normænd med Sikkerhed kan sige det i dette Diebliff; men i ethvert Fald, skjøndt jeg stadig modtager Meddelelse om Sagens Gang, anser jeg det ikke for passende for Diebliffet at udtale mig derom, jeg tror, at man med Høie vilde tage mig det ilde op, om jeg gjorde det. Ærede Medlemmet ville se, at Situationen er den, at naar den norske Lovgivningsmagt vedtager en Lov om Myntvæsenet, saa er det en særlig norsk Lov, og den har ikke nogen som helst Forbindelse med Konventionen imellem Norge paa den ene Side og Danmark og Sverige paa den anden Side. Det er soleklart, men een Ting tør jeg sige med fuld Fortrøstning, og det er, at man ikke kan gjøre Norge en bedre Tjeneste med Hensyn til denne Sags Fremme i Norge end at stemme for Myntkonventionen imellem Sverige og Danmark.